

λάστιχο

λάστιχο, το, ουσ. [<ιταλ. elastico <λατιν. elasticus αρχ. έλαστός <αρχ. έλατός], το λάστιχο. **1.** κάθε αντικείμενο που παράγεται από ελαστικό, ιδίως τροχοί αυτοκινήτων, μοτοσικλετών, ποδηλάτων, κ. ά.: «πρέπει ν' αλλάξω τα πίσω λάστιχα τ' αυτοκινήτου μου, γιατί αυτά που έχω φαγώθηκαν». **2.** άνθρωπος με γυμνασμένο και πολύ ευλύγιστο κορμί: «σκέτο λάστιχο είναι αυτός ο άνθρωπος». **3.** παιδικό, ιδίως κοριτσίστικο παιχνίδι: «τα κορίτσια της γειτονιάς έπαιζαν λάστιχο στο προαύλιο της εκκλησίας». **4.** συνήθως στον πλ. **τα λάστιχα**, αυτοσχέδιο επιθετικό, ιδίως κυνηγετικό όπλο των παιδιών για πουλιά: «στα χρόνια μας κάθε παιδί είχε και τα λάστιχά του». (Λαϊκό τραγούδι: *μπροστά επήγαινε ο Αντρέας το παλικάρι της παρέας μεταξουργιώτικο, λεβέντικο παιδί, κρατάγαν λάστιχα καινούρια και με τις πέτρες κάναν γιούρια να καταλάβουν την πλατεία του Ψυρρή*). Συνών. *σαίτα (2) / σφεντόνα*. Υποκορ. **λαστιχάκι, το** (βλ. λ.).(Ακολουθούν 14 φρ.).

- *αλλάζω λάστιχο*, αλλάζω τη ρόδα εκείνη του αυτοκινήτου, της μοτοσικλέτας ή του ποδηλάτου μου που τρύπησε, που έπαθε φουίτ: «καθυστέρησα να 'ρθω, γιατί έξω απ' τα Μουδανιά αναγκάστηκα ν' αλλάξω το πίσω δεξιό λάστιχο τ' αυτοκινήτου μου, που έπαθε φουίτ»·

- *γίνομαι λάστιχο*, αγωνίζομαι εξαντλητικά, κάνοντας διάφορες δουλειές, για να ανταποκριθώ στις απαιτήσεις της ζωής: «απ' το πρωί μέχρι το βράδυ γίνομαι λάστιχο για να μην σας λείψει τίποτα»·

- *έχω λάστιχο*, βλ. φρ. *μένω από λάστιχο*·

- *η γυναίκα λάστιχο*, βλ. λ. *γυναίκα*·

- *κορμί (σαν) λάστιχο*, βλ. λ. *κορμί*·

- *με πιάνει λάστιχο*, **α.** τρυπάει, σκάζει το λάστιχο κάποιας ρόδας του αυτοκινήτου, της μοτοσικλέτας ή του ποδηλάτου μου, παθαίνω φουίτ και ακινητοποιούμαι: «όπως ερχόμουν απ' την Κατερίνη, μ' έπιασε λάστιχο κοντά στη Μεθώνη, γι' αυτό καθυστέρησα να φτάσω». (Λαϊκό τραγούδι: *κίνησα από την Αθήνα για τη Λάρισα τραβώ, πιάνει λάστιχο στο δρόμο κι έπεσα να κοιμηθώ*). **β.** κουράζομαι υπερβολικά, λαχανιάζω, ιδίως σε ανηφορική πορεία και αδυνατώ να περπατήσω και, κατ' επέκταση, με παίρνουν τα χρόνια και ως εκ τούτου στερούμαι τις απολαύσεις της ζωής: «γλέντα παιδί μου τώρα που είσαι νέος, γιατί εμένα μ' έπιασε λάστιχο». (Λαϊκό τραγούδι: *στον διαβόλου τα 'γραψα όλα το κατάστιχο και γλεντώ τα νιάτα μου, πριν με πιάσει λάστιχο*). **γ.** αδυνατώ να επιβάλλω τη σεξουαλική πράξη, γιατί δεν έχω στύση ή γιατί, ενώ έχω στύση, τη στιγμή που επιχειρώ να εισχωρήσω το πέος μου μέσα στο γυναικείο κόλπο, μου πέφτει, χωρίς αυτό να συνεπάγεται ανικανότητα: «δυο μήνες την κυνηγούσα, κι όταν κατάφερα να την πείσω να ξαπλώσουμε, μ' έπιασε λάστιχο»· βλ. και φρ. *μένω από λάστιχο*·

- *μένω από λάστιχο*, ξεφουσκώνει, κλατάρει, παθαίνει φουίτ κάποια από τις ρόδες του αυτοκινήτου μου, της μοτοσικλέτας μου ή του ποδηλάτου μου και ακινητοποιούμαι: «συνεχίστε εσείς, γιατί εγώ έμεινα από λάστιχο και πρέπει να το αλλάξω»·

- *παθαίνω λάστιχο*, βλ. φρ. *με πιάνει λάστιχο*. (Τραγούδι: *το σαραβαλάκι μου πώς το κουβεντιάζω με πειράζει, αχ το πειράζω. Κι άμα πάθει λάστιχο κι άμα μουλαρώσει η Express, η Express θα το φορτώσει*)·

- *σκάει το λάστιχο*, βλ. συνηθέστ. *με πιάνει λάστιχο*·

- *σώμα σαν λάστιχο*, βλ. λ. *σώμα*·

- *το παιδί λάστιχο*, βλ. λ. [παιδί](#)·

- *τράβα τράβα, τον (την) έκανες λάστιχο!* (ενν. τον πούτσο, τον ψώλο, την πούτσα, την ψωλή), ειρωνική παρατήρηση σε άτομο που το θεωρούμε πολύ μαλάκα, που κάνει συνέχεια ανοησίες, βλακείες, που συνεχώς αποτυγχάνει σε κάθε του προσπάθεια να φέρει σε πέρας κάτι: «δε σου 'μεινε μυαλό στο κεφάλι, γιατί τράβα τράβα, τον έκανες λάστιχο!»·

- τραβιέμαι σαν λάστιχο ή τραβιέμαι σαν το λάστιχο, **α.** αγωνίζομαι εξαντλητικά για να ανταποκριθώ στις απαιτήσεις της ζωής, παιδεύομαι, βασανίζομαι, ταλαιπωρούμαι τρέχοντας από εδώ και από εκεί σε διάφορες δουλειές: «όλη τη μέρα τραβιέται σαν το λάστιχο, γιατί έχει πολλές υποχρεώσεις». **β.** (για γυναίκες) έχω σεξουαλικές σχέσεις με πολλούς άντρες: «το ξέρει όλη η γειτονιά πως η τάδε τραβιέται σαν το λάστιχο».
- υπομονή κάνουν και τα λάστιχα, όμως κάποτε κλατάρουν, βλ. λ. [υπομονή](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας